

Sygn. akt I ACa 930/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Hanna Nowicka de Poraj
Sędziowie:	SSA Barbara Górczanowska <u>SSA Zbigniew Ducki</u>
Protokolant:	st.sekr.sądowy Barbara Piaszczyk

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2012 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa W. K.

przeciwko (...) Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej (...)

w K.

o uchylenie uchwały albo ustalenie nieważności uchwały

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 23 marca 2012 r. sygn. akt I C 1398/11

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 135zł (sto trzydzieści pięć złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 930/12

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym przeciwko (...) Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej (...) w K. (dalej także Spółdzielnia), W. K. wniósł o uchylenie uchwały nr 7/ (...) podjętej przez Walne Zgromadzenie (dalej W.Z.) strony pozwanej w dniu 18 czerwca 2011 r. w sprawie zmian zasad ustalania i rozliczania kosztów centralnego ogrzewania (dalej c.o.) albo stwierdzenia nieważności w/w uchwały.

Powód wniósł także o zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W podstawie faktycznej dochodzonego roszczenia powód wskazał, że nie uczestniczył w/w W.Z. Spółdzielni, zaś podjęta na nim uchwała nr 7/ (...), jest sprzeczna z przepisami art. 4 ust. 2 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach

mieszkaniowych (Dz. U. z 2003 r., nr 119, poz. 1116 j.t., ze zm, dalej u.s.m.), gdyż narusza zasadę uczestnictwa w pokrywaniu przez członka spółdzielni kosztów związanych z eksploatacją jego lokalu oraz narusza art. 45 a ustawy z 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. 2012,1059 j.t. dalej u.p.e.), przez co na podstawie art. 42 § 3 ustawy z 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r., nr 188, poz. 1848 j.t. ze zm., dalej u.p.s.) podlega zaskarżeniu, ponieważ ma na celu pokrzywdzenie członka Spółdzielni jest sprzeczna ze statutem Spółdzielni i dobrymi obyczajami.

Otóż wspomniana uchwała odchodzi od zasady, że podstawą naliczenia opłaty za pobrane ciepło stanowią elektroniczne podzielniki ciepła zainstalowane w każdym lokalu mieszkalnym i w rzeczywistości powraca do ryczałtowego rozliczenia energii według powierzchni lokalu mieszkalnego.

W.Z. Spółdzielni nie przedstawiono przykładowego symulacyjnego rozliczenia kosztów c.o. według zasad zawartych w uchwale, przez co uniemożliwiono racjonalne podjęcie decyzji w przedmiocie zaskarżonej uchwały. Winno to w istocie nastąpić jeszcze na etapie zawiadomienia i przedstawiania projektów uchwał, poprzez stymulację rachunków rozliczenia kosztów c.o. według 3-ch metod, przy uwzględnieniu przynajmniej 5-ciu typowych przypadków zużycia ciepła. Zawarte w uchwale zasady rozliczania kosztów c.o. naruszają art. 45a ust. 9 u.p.e., który zobowiązuje do naliczania takiej metody rozliczania zakupu ciepła, aby stymulowała oszczędne zachowanie oraz zapewniała ustalanie opłat w sposób odpowiadający rzeczywistemu zużyciu ciepła.

Powód stwierdził także, że zawiadomienie o W.Z. Spółdzielni nie zawierało w porządku obrad w przedmiocie rozliczenia kosztów zużycia energii cieplnej, przez co zgodnie z art. 8³ u.s.m. uchwała(...)jest nieważna z mocy prawa.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania.

Spółdzielnia na wstępie podniosła, że jej W.Z., które odbyło się 18 czerwca 2011 r. zostało zwołane w sposób wskazany w § 100 jej Statutu, tj. w drodze pisemnego zawiadomienia doręczanego na co najmniej 21 dni przed terminem WZ, co jest zgodne z art. 8³ ust. 6 u.s.m. przewidującego jedynie obowiązek pisemnego zawiadomienia o zwołaniu W.Z. Powód zaś w W.Z. nie uczestniczył.

Następnie w odniesieniu do uchylenia przedmiotowej uchwały strona pozwana stwierdziła, że wobec braku klarowności i precyzji podnoszonych w pozwie argumentów, nie jest w stanie odnieść się do zarzucanych uchwał uchybień, tj. sprzeczności ze statutem i dobrymi obyczajami, ani ustalić istoty rzekomego pokrzywdzenia powoda, czy też innej osoby, jako członka Spółdzielni. Nie został bowiem przez W. K. wskazany przepis statutu naruszony uchwałą, tudzież okoliczności godzących w dobre obyczaje. Sama zaś uchwałą powinna zostać uznana za prawidłową, gdyż nie narusza żadnego z postanowień Statutu strony pozwanej, a w szczególności obowiązku ponoszenia przez mieszkańców kosztów związanych z eksploatacją lokali proporcjonalnie do ich powierzchni, opisanego w § 37 i nast. Statutu.

Zdaniem Spółdzielni kwestionowana uchwała została podjęta w interesie mieszkańców. Umożliwia im wybór najkorzystniejszej dla ich budynku metody rozliczeń c.o., nie narzucając z góry żadnego rozwiązania. Została do tego podjęta znaczną większością głosów, bez jakiegokolwiek sprzeciwu, zaś ostateczne rozstrzygnięcie o sposobie rozliczeń zostało uzależnione i tak od treści złożonych przez mieszkańców deklaracji.

W przedmiocie żądania nieważności uchwały strona pozwana zarzuciła, że w uzasadnieniu pozwu nie można znaleźć przesłanek pozwalających stwierdzić naruszenia, przez fakt podjęcia uchwały, art. 4 u.s.m., gdyż nie zostało wskazane w jaki sposób uchwała skutkuje odejściem od zasady partycypacji przez każdego członka Spółdzielni w kosztach związanych z eksploatacją jego lokalu. Wszak nie wyłącza ona nikogo spod z tego obowiązku, nie przewiduje żadnego w tym względzie uprzywilejowania oraz nie narusza art. 45a ust. 9 u.p.e., przy czym powód nawet nie wskazał, w jaki sposób uchwała stoi w sprzeczności z ostatnim przepisem, zwłaszcza co oznacza brak sprzyjania zachowań energooszczędnych.

Spółdzielnia podniosła, że przedmiotowa uchwała nie narusza art. 8³ ust. 7 u.s.m., ponieważ podjęcie uchwały w sprawie rozliczania kosztów zużycia energii cieplnej zostało przewidziane w pkt. 14 porządku obrad.

Wyrokiem z dnia 23 marca 2012 r. wydanym do sygn. akt I C 1398/11 Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział I Cywilny: oddalił powództwo (pkt. I); zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 197 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na kanwie wydanego w sprawie wyroku i przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego Sąd I instancji ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Strona pozwana wydaje biuletyn informacyjny o nazwie (...). Miało to miejsce także w kwietniu 2011 r., jeszcze przed rozliczaniem kosztów c.o. i protestami członków Spółdzielni z tym wiążącymi się. W biuletynie została zawarta informacja o planowanym na dzień 18 czerwca 2011 r. W.Z., z określeniem jego miejsca oraz proponowanego porządku obrad.

Przede wszystkim jednak w pisemnym zawiadomieniu z 16 maja 2011 r. o zwołaniu W.Z. Spółdzielni podano proponowany jego porządek obrad, obejmujący w pkt. 9 „informację zarządu o obowiązujących zasadach rozliczania kosztów c.o. i przedstawieniu propozycji zmian w tym zakresie”, zaś w pkt. 14 „dyskusję i podjęcie uchwały w sprawie zmiany zasad rozliczania kosztów c.o.”

Owo pisemne zawiadomienie o zwołaniu wspomnianego W.Z. zostało doręczone uprawnionym w wymaganym terminie, zgodnie z zapisami Statutu Spółdzielni, przy czym powodowi przez włożenie do skrzynki pocztowej i poprzez wywieszenie na klatce schodowej budynku w którym zamieszkuje.

Tak też 18 czerwca 2011 r. odbyło się W.Z. Spółdzielni, w trakcie którego podjęto m.in. przedmiotową w sprawie uchwałę (w sprawie zamiany zasad rozliczania kosztów c.o. przypadającą na część mieszkalna budynku, w której zainstalowane są podzielniki kosztów ogrzewania).

W trakcie W.Z. przeprowadzono dyskusję, co do podjęcia uchwały (...), w trakcie której głos zabierali K. B., K. G., Z. W., A. W. oraz członek Zarządu Spółdzielni (...), odpowiadający na pytania uczestników W.Z.

W głosowaniu uczestniczyło 173 osób, za podjęciem uchwały głosowało 124 osoby, przeciwko uchwale głosowało 35 osób, a 14 osób wstrzymało się od głosowania. Zatem wspomniana uchwała została przyjęta.

W uchwale postanowiono, że indywidualnemu rozliczeniu na część mieszkalna w danym budynku podlega część faktycznie poniesionych przez Spółdzielnię w okresie rozliczeniowym kosztów c.o. budynku, która ustalana jest w następujący sposób: a) w budynkach, w których znajdują się same lokale mieszkalne całość kosztów podlega rozliczeniu na lokale mieszkalne; b) w budynkach, w których znajdują się różne rodzaje ogrzewanych zasobów (lokale mieszkalne, lokale użytkowe, garaże, pomieszczenia dodatkowe), rozliczeniu na część mieszkalną budynku podlega różnica pomiędzy całkowitymi kosztami ogrzewania budynku, a kosztami przypadającymi na lokale niemieszkalne, które ustalone są w oparciu o moc grzejników zainstalowanych w lokalach użytkowych garażach i pomieszczeniach dodatkowych.

W uchwale ustalono, że koszty c.o. części mieszkalnej budynku mogą być rozliczane na poszczególne lokale budynku wg. jednej z 3-ch metod.

Zgodnie z 1-wszą z nich na podstawie zasad przyjętych w uchwale nr 3 Zebrania Przedstawicieli Spółdzielni z 31 maja 1997 r., a szczegółowo opisanych w regulaminie zatwierdzonym przez Radę Nadzorczą Spółdzielni w 2004 r. przewidziano, że: opłata stała (niezależnie od ilości zużytej energii) rozliczana miała być proporcjonalnie do powierzchni mieszkań w budynkach; opłata zmienna stanowiąca koszt zużytej energii miała być sumą 2-ch składników tj. kosztów przypadających na pomieszczenia wspólne (klatki schodowe, suszarnie, wózkownie itp.) które ustalano w oparciu o moc grzejników zainstalowanych w tych pomieszczeniach oraz rozliczanej proporcjonalnie do wskazań podzielników ciepła zainstalowanych w poszczególnych lokalach różnicy pomiędzy faktycznie poniesionymi przez stronę pozwana kosztami na ogrzewanie danego budynku w sezonie grzewczym, a kosztami ciepła zużytego w pomieszczeniach wspólnych.

Metoda 2 miała polegać na częściowym odstąpieniu od obowiązujących zasad (metoda mieszana), zgodnie z którą koszty za ogrzewanie rozliczane miałyby być według wskazań podzielników, z zastrzeżeniem że opłata stała (niezależna od zużycia energii cieplnej) rozliczana winna być proporcjonalnie do powierzchni mieszkań w budynku. Koszty natomiast zużytej energii cieplnej (opłata zmienna) naliczane miały być w ten sposób, że połowa tych kosztów winna być ustalana proporcjonalnie do powierzchni lokali, a pozostała część proporcjonalnie do wskaźników podzielnika.

W końcu metoda 3 miała polegać na rezygnacji z rozdzielników ciepła i winna rozliczać całość ogrzewania budynku proporcjonalnie do powierzchni poszczególnych mieszkań.

W zaskarżonej przez powoda uchwale zaproponowano członkom strony pozwanej możliwość wyboru sposobu rozliczania opłat za ogrzewanie według jednej z wyżej opisanych metod, zaś jej wybór miał zostać przeprowadzony na podstawie uzgodnień większości osób danego budynku – za większość osób uznano: członków Spółdzielni; właścicieli lokali nie będących członkami Spółdzielni, którym przysługuje własnościowe prawo do lokali, które łącznie w danym budynku posiadają lokale powyżej 50% powierzchni mieszkań i pracowni.

Podstawa wyboru metody 2 lub metody 3 były podpisane deklaracje, złożone w siedzibie Spółdzielni.

W uchwale przyjęto, że brak wyboru metody 2 lub metody 3 oznaczać będzie pozostawanie przy dotychczasowych zasadach (metodzie 1).

Decyzja co do wyboru jednej z metod miała być podjęta przez uprawnionych do 30 października 2011 r.

Za dotychczasowym sposobem rozliczania opłat za ciepło (metoda 1) opowiedzieli się użytkownicy posiadający 92,57% całkowitej powierzchni mieszkań, z tego 2,89% potwierdziło to składając dodatkowo deklaracje o rozliczeniu według dotychczasowych zasad, a 89,68% nie złożyło deklaracji o wyborze według innej metody rozliczeń.

Za metodą 2 opowiedzieli się użytkownicy posiadający 3,11% całkowitej powierzchni (w żadnym budynku nie wpłynęły deklaracje od użytkowników posiadających ponad 50% powierzchni mieszkań).

Za metoda 3 opowiedzieli się użytkownicy posiadający 4,32% całkowitej powierzchni mieszkań, jednakże w budynku przy ul. (...) za tą metoda rozliczeń wypowiedzieli się użytkownicy posiadający 73,93% całkowitej powierzchni mieszkań, w związku z czym koszty ogrzewania w/w budynku za 2011 r. rozliczane mają być za 2011 r. według powierzchni mieszkań.

Zgodnie z § 100 Statutu Spółdzielni, o czasie, miejscu i porządku obrad WZ oraz o miejscu wyłożenia wszystkich sprawozdań i projektów uchwał, które mają być przedmiotem obrad, tudzież informacja o prawie członka do zapoznania się z tymi dokumentami zawiadamia się wszystkich członków na piśmie, co najmniej 21 dni przed posiedzeniem WZ, przy czym dokonuje się tego poprzez zawiadomienie umieszczone w skrzynkach na listy (członkowie posiadający prawa do lokali) oraz poprzez wysłanie listem zwykłym (członkowie oczekujący oraz osoby posiadające prawa do lokali niemieszkalnych). Nadto zawiadomienie zwołaniu WZ winno być wywieszane w budynkach zarządzanych przez Spółdzielnie oraz na stronie internetowej Spółdzielni.

Powód nie złożył deklaracji, co do wyboru sposobu rozliczeń, tudzież do 30 października 2011 r. nie zgłaszał w Spółdzielni swego niezadowolenia co do treści lub skutków jej podjęcia albo oświadczenia o metodzie naliczania opłat.

W budynku, w którym zamieszkuje powód przy ul. (...) zasady rozliczania kosztów c.o. nie uległy zmianie.

W rozważaniach prawnych Sąd I instancji z powołaniem się na przepis art. 42 § 1-4 i § 6 u.p.s. stwierdził, że powództwo powoda nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż jest pozbawione jakichkolwiek podstaw prawnych i faktycznych. Zaskarżona przez powoda uchwała w sprawie zamian zasad ustalania i rozliczania kosztów c.o. przypadająca na część mieszkalną budynku, w którym zainstalowane są podzielniki kosztów ogrzewania nie jest niezgodna z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa, postanowieniami Statutu Spółdzielni, ani dobrymi obyczajami, tudzież nie godzi w interesy Spółdzielni i nie ma na celu pokrzywdzenie powoda. Powód w toku postępowania nie zdołał wykazać (art.

6 k.c., art. 232 i art. 3 k.p.c.) by podjęcie przedmiotowej uchwały spowodowało skutki o których mowa w art. 42 § 3 u.p.s., albo pozwalało w oparciu o art. 189 k.p.c. przyjąć zachodzenie przesłanek do ustalenia nieważności uchwały.

W przedmiocie żądania dotyczącego stwierdzenia nieważności uchwały z uwagi na jej sprzeczność z przepisami u.p.s. i u.p.e. zostało zauważone, że powód w trakcie trwania postępowania nawet nie próbował udowodnić posiadania interesu prawnego nieodzownego dla wykazania jego zasadności. Co prawda sąd ma obowiązek badać istnienie interesu prawnego z urzędu, jednakże nie oznacza to, iżby powód był od tego obowiązku całkowicie zwolniony. W szczególności powód powinien wykazać na czym ów interes polega i które okoliczności faktyczne uzasadniają jego istnienie. Stąd też winien udowodnić, że jego sytuacja materialno-prawna w powiązaniu z sytuacją faktyczną, wskazuje na istnienie interesu prawnego, a więc, że ma potrzebę uzyskania wyroku stwierdzającego nieważność kwestionowanej uchwały. Tymczasem powód, nie zważając na powyższy obowiązek poprzestał wyłącznie na twierdzeniach zmierzających do wykazania nieważności uchwały. Cała jego argumentacja zmierzała do konstatacji o nieważności uchwały z uwagi na przepisy art. 4 ust. 2 i art. 8³ ust. 7 u.s.m., art. 45a. Stwierdził, że podjęta przez W.Z. uchwała jest nieważna gdyż: nie został prawidłowo zawiadomiony o terminie W.Z.; uchwała narusza zasadę, że członek spółdzielni uczestniczy w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją jego lokalu; uchwała nie respektuje dyrektyw płynących z uregulowań u.p.e. Samo zaś twierdzenie o nieważności uchwały nie przesądza o istnieniu interesu prawnego do stwierdzenia jej nieważności. W tej sytuacji ze względu na brak wykazania istnienia interesu prawnego do stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały czyni, że powództwo w tym względzie jest niezasadne.

Oceniając zaś powództwo z punktu widzenia jego żądania o stwierdzenie nieważności uchwały z punktu widzenia naruszenia konkretnych przepisów prawa, Sąd Okręgowy na wstępie zauważył, że wbrew twierdzeniom powoda W.Z. na którym podjętą zaskarżoną uchwałę zostało zwołane zgodnie z wymogami art. 8³ § 6 u.s.m. Fakt ten wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego sprawy. W szczególności zawiadomienie o W.Z. zawierało w porządku obrad podjęcie uchwały w przedmiocie rozliczania kosztów zużycia energii cieplnej w pkt. 9 dotyczyło „informacji zarządu o obowiązkach zasadach rozliczenia kosztów c.o. i przedstawienie propozycji zmian w tym zakresie”, zaś w pkt. 14 przewidywało „dyskusję i podjęcie uchwały w sprawie zmiany zasad rozliczenia kosztów c.o.”.

Następnie Sąd Okręgowy krytycznie ocenił twierdzenia powoda w przedmiocie, jakoby w wyniku uchwalenia uchwały W.Z. doszło do naruszenia art. 4 ust. 2 u.s.m. Otóż przepis ten statuuje generalny obowiązek ponoszenia przez właścicieli lokali w przypadających na nich części kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości, w której znajdują się lokale, bez określenia sposobu tego rozliczania ogólnych kosztów pomiędzy poszczególne lokale (nie narzuca żadnej metody podziału kosztów – czy to proporcjonalnej czy też innej). Powód zaś nie wykazał w jaki sposób uchwała W.Z. spowodowała odejście od zasady partycypacji każdego członka Spółdzielni w kosztach eksploatacji jego lokalu. Wszak nie wyłącza ona nikogo spod tego obowiązku, ani nie przewiduje żadnego w tym względzie uprzywilejowania. Co więcej stwarza możliwość wyboru sposobu rozliczenia, w zależności od decyzji mieszkańców poszczególnych budynków. Zatem za chybiony Sąd Okręgowy ocenił pogląd powoda, jakoby podjęcie uchwały oznaczało powrót do rozliczania ryczałtowego.

Również za nietrafny uznał Sąd Okręgowy wywód powoda o naruszeniu kwestionowana uchwała art. 45a ust. 9 u.p.e., gdyż żadna z metod rozliczania kosztów c.o., przewidziana w uchwale nie narusza dyrektyw określonych w tym przepisie. Powód zaś nie wskazał w jaki sposób brzmienie uchwały stoi w sprzeczności z tym przepisem, zwłaszcza nie sprzyja w kształtowaniu zachowań energooszczędnych.

W odniesieniu do roszczenia o uchylenie uchwały w trybie art. 42 ust. 3 u.p.s. Sąd I instancji zauważając o jego bezzasadności, stwierdził, że powód nie wykazał w sprawie, który konkretny przepis Statutu Spółdzielni miał rzekomo zostać naruszony poprzez podjęcie zaskarżonej uchwały, tudzież w jaki sposób uchwała godzi w dobre obyczaje. Do tego powód nie wyjaśnił, na czym polega jego bądź innego członka Spółdzielni pokrzywdzenie, zaistniałe w wyniku podjęcia uchwały. Na tym tle Sąd Okręgowy podzielił pogląd strony pozwanej podnoszącej, że zaskarżona uchwała nie narusza postanowień Statutu Spółdzielni w tym określonego w § 37 i nast., dotyczącego obowiązku ponoszenia przez mieszkańców proporcjonalnie do powierzchni posiadanych lokali kosztów związanych z ich eksploatacją.

Podobnie zostało ocenione twierdzenie powoda o sprzeczności uchwały z dobrymi obyczajami zwłaszcza, że oddawała ona ostateczną decyzję, co do sposobu rozliczania kosztów zużycia energii cieplnej mieszkańcom. Nie mają w tym zakresie znaczenia subiektywne odczucia powoda, albowiem w sprawach spółdzielni priorytetem jest rozstrzygnięcie ważnych kwestii zgodnie z interesem większości mieszkańców, na podstawie decyzji podjętej przez nich samodzielnie, co miało swe zastosowanie przy podejmowaniu uchwały nr(...)/ (...).

O kosztach postępowania Sąd I instancji orzekł przy zastosowaniu zasadnej odpowiedzialności stron za wynik procesu, przewidzianej w art. 98 k.p.c.

W apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono:

1. Naruszenie prawa procesowego;

a. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, przez ustalenie, że strona pozwana prawidłowo powoda zawiadomiła o porządku obrad walnego zgromadzenia w dniu 18 czerwca 2011 r. i wykazała, że zawiadomienie doręczono powodowi na 21 dni przed terminem walnego zgromadzenia,

b. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niedokonanie przez Sąd w świetle art. 42 prawa spółdzielczego oceny treści zawiadomienia o porządku obrad zamieszczonego w biuletynie (...),

c. art. 227 k.p.c. przez pominięcie w ustaleniach Sądu dowodu zgłoszonego przez powoda tekstu zawiadomienia o porządku obrad walnego zgromadzenia na dzień 18 czerwca 2011 r. zawartego w piśmie (...),

2. Naruszenie prawa materialnego:

a. przez niezastosowanie art. 8³ ust. 7 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych przez co nie stwierdzono nieważności uchwały nr 7 Walnego Zgromadzenia (...) w K. z dnia 18 czerwca 2011 r.

b. błędną jego wykładnię, a to art. 8³ ust. 6 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych przez przyjęcie, że strona pozwana wykazała, że doręczyła powodowi na piśmie zawiadomienie o porządku obrad w dniu 18 czerwca 2011 w brzmieniu zawartym w protokole z walnego zgromadzenia i na 21 dni przed terminem zgromadzenia,

c. przez błędną wykładnię art. 43 § 3 prawa spółdzielczego przez przyjęcie, że porządek obrad walnego zgromadzenia przedłożony członkom spółdzielni w biuletynie (...) nie był obowiązujący i istnienie dwóch różnych zawiadomień o porządku obrad nie jest sprzeczne z postanowieniami statutu, dobrymi obyczajami nakazującymi ochronę zaufania spółdzielców i nie godzi w interesy spółdzielni i nie ma na celu pokrzywdzenia jej członka,

d. przez błędną wykładnię art. 6 k.c. przez przyjęcie, że powód nie wykazał dowodami swego roszczenia.

Wskazując na powyższe apelant wniósł o uchylenie bądź zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu za I i II instancję.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości i o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów sądowych w tym kosztów zastępstwa procesowego wywołanych postępowaniem apelacyjnym według norm prawem przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna, gdyż żaden z podniesionych w niej zarzutów nie mógł doprowadzić do uwzględnienia jej wniosków.

Na wstępie wypada zauważyć, że wszelkie ustalenia stanu faktycznego sprawy poczynione przez Sąd I instancji są prawidłowe i kompletne, stąd też mogące stanowić wystarczającą podstawę do oceny zasadności zgłoszonego w sprawie roszczenia (Sąd odwoławczy uznaje je za własne).

Przechodząc do oceny poszczególnych zarzutów apelacji zauważyć trzeba, że wszystkie one, poza zarzutem z pkt. 2 d, sprowadzają się do rzekomego popełnienia przez stronę pozwaną uchybień w przedmiocie prawidłowego zawiadomienia powoda o porządku obrad WZ lub też braku zawiadomienia powoda o WZ zgodnie z wymogami art. 8³ ust. 7 u.s.m.

Na tle zarzutu dotyczącego naruszenia prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. w przedmiocie przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów odnośnie prawidłowego zawiadomienia powoda o porządku i treści obrad WZ, przypomnieć należy, że skuteczne postawienie zarzutu w tym zakresie wymaga wykazania uchybienia przez sąd zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż to jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Otóż nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z: 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98; 10 kwietnia 2000 r., VCKN 17/2000, OSNC 2000, nr 10, poz. 189). Tymczasem z ustalonego stanu faktycznego sprawy jasno wynika, że powód nie tylko został prawidłowo zawiadomiony o porządku WZ zwołanego na dzień 18 czerwca 2011 r., ale także fakt braku możliwości przyjęcia, jakoby biuletyn informacyjny „P.” mógł stanowić statutowe źródło zwoływania WZ Spółdzielni i jego porządku. Otóż Zgodnie z § 100 Statutu Spółdzielni, o czasie, miejscu i porządku obrad WZ oraz o miejscu wyłożenia wszystkich sprawozdań i projektów uchwał, które mają być przedmiotem obrad, tudzież informacja o prawie członka do zapoznania się z tymi dokumentami zawiadamia się wszystkich członków na piśmie, co najmniej 21 dni przed posiedzeniem WZ, przy czym dokonuje się tego poprzez zawiadomienie umieszczone w skrzynkach na listy (członkowie posiadający prawa do lokali) oraz poprzez wysłanie listem zwykłym (członkowie oczekujący oraz osoby posiadające prawa do lokali niemieszkalnych). Nadto zawiadomienie zwołaniu WZ winno być wywieszane w budynkach zarządzanych przez Spółdzielnię oraz na stronie internetowej Spółdzielni. Stan faktyczny sprawy wskazuje na to, że strona pozwana zawiadamiając swoich członków o WZ wyznaczonym na dzień 18 czerwca 2011 r. wszystkim wyżej wymienionym warunkom uczyniła zadość.

Z kolei biuletyn informacyjny o nazwie (...) wydany w kwietniu 2011 r., wobec protestów członków Spółdzielni wiążącymi się z rozliczaniem kosztów c.o. podawał jedynie w perspektywie paru miesięcy wiadomość o planach zwołania w dniu 18 czerwca 2011 r. WZ, w przedmiocie w/w kontrowersji.

Powód niewątpliwie otrzymał pisemne zawiadomienie z 16 maja 2011 r. o zwołaniu W.Z. Spółdzielni na dzień 18 czerwca 2011 r., w którym proponowany został porządek obrad WZ, obejmujący w pkt. 9 „informację zarządu o obowiązujących zasadach rozliczania kosztów c.o. i przedstawieniu propozycji zmian w tym zakresie”, zaś w pkt. 14 „dyskusję i podjęcie uchwały w sprawie zmiany zasad rozliczania kosztów c.o.”. Jest bowiem rzeczą niewątpliwą, że WZ zostało skutecznie zwołane w stosunku do pozostałych członków strony pozwanej, z podjęciem na nim ważnych uchwał. Nadto prawidłowość zwołania WZ potwierdzona została sprawozdaniem Komisji Skrutacyjnej w przedmiocie prawomocności WZ. W trakcie WZ podjęto m.in. uchwałę nr 7/ (...) (w sprawie zamiany zasad rozliczania kosztów c.o. przypadającą na część mieszkalna budynku, w której zainstalowane są podzielniki kosztów ogrzewania). Przeprowadzono wówczas dyskusję, co do podjęcia uchwały (...), w trakcie której głos zabierali K. B., K. G., Z. W., A. W. oraz członek Zarządu Spółdzielni (...), odpowiadający na pytania uczestników W.Z. W głosowaniu zaś nad uchwałą uczestniczyło 173 osób, przy czym za podjęciem uchwały głosowało 124 osoby, przeciwko uchwale głosowało 35 osób, a 14 osób wstrzymało się od głosowania. Zatem wspomniana uchwała została przyjęta. Fakty te wynikają z zawiadomienia o zwołaniu WZ (k.42), z protokołu WZ (k. 43-99) oraz z przesłuchania stron (k. 182/2- 184). Powód z swych zeznaniach nie zaprzeczył okoliczności braku otrzymania zawiadomienia z 16 maja 2011 r. do skrzynki listowej, przyznając przy tym, że zostało ono wywieszane na drzwiach – „przeczytałem na drzwiach też treść ogłoszenia o tym co będzie przedmiotem zebrania i nie znalazłem tam informacji o interesującej kwestii. Ogłoszenie pokrywało się z broszurą”. Z kolei o przesłaniu zawiadomienia o zwołaniu WZ na dzień 18 czerwca 2011 r. zgodnie z wymogami § 100

Statutu Spółdzielni świadczą zeznania przedstawicieli strony pozwanej. W tej sytuacji zarzuty apelacji jej pkt. 1 a i 1 b nie znajdują jakiegokolwiek uzasadnienia w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym sprawy.

W kolejności zarzut apelacji z pkt. 1 c dotyczący naruszenia art. 227 k.p.c. przez pominięcie w ustaleniach Sądu dowodu zgłoszonego przez powoda tekstu zawiadomienia o porządku obrad WZ na dzień 18 czerwca 2011 r. zawartego w piśmie (...), jest bezprzedmiotowy, ponieważ biuletyn ten nie może być traktowany, jako statutowe źródło informacji w kwestii zwoływania WZ Spółdzielni.

W konsekwencji bezpodstawności zarzutów naruszenia przez Sąd prawa procesowego, jako chybione trzeba ocenić zarzuty naruszenia prawa materialnego przez błędne niezastosowanie art. 8³ ust. 6 u.s.m., błędą wykładnie art. 8³ ust. 6 u.s.m., błędą wykładnię art. 43 § 3 u.p.s. (zarzuty z pkt. 2 a-c apelacji)

Na powyższym tle wyeksponowania wymagają wspomniane już kwestie dotyczące braku jakiegokolwiek uzasadnienia prawnego do kreowania tezy, jakoby podawany w biuletynie (...) porządek obrad planowanego na 18 czerwca 2011 r. WZ można by uznać za obowiązujący, gdyż na co trafnie wskazuje Sąd Okręgowy pismo to miało charakter informacyjny i nie można mu przypisywać charakteru zawiadomienia o którym mowa w art. 8³ u.s.m. Przeto chybiony jest w powyższym kontekście zarzut naruszenia dobrych obyczajów i działania na szkodę spółdzielcy w rozumieniu art. 42 § 3 u.p.s., tudzież zarzut o sprzeczności uchwały z prawem, stąd też nieważnej (art. 42 § 2 u.p.s.)

Nadto w przedmiocie twierdzeń apelacji o naruszeniu art. 42 ust. 3 u.p.s. dodać trzeba, że uchwała nr 7/ (...) nie zmieniła sposobu rozliczania c.o., lecz jedynie dawała możliwość członkom Spółdzielni podjęcia decyzji najlepszej dla ich członków. Nie została podjęta w tym względzie żadna arbitralna decyzja. Miało to związek z zaoferowaniem członkom Spółdzielni najkorzystniejszej dla mieszkańców poszczególnych budynków, jednej z trzech, metody rozliczania opłat za c.o., bez narzucania z góry żadnego rozwiązania. Powód wnosząc przedmiotowe powództwo w najmniejszym stopniu nie wykazał przeciwnej temu tezy, nota bene wynikającej z przedstawionego przez stronę pozwaną w sprawie materiału dowodowego. Zatem nie wiedzieć też dlaczego przedmiotowa uchwała miałaby powracać do ryczałtowego rozliczania energii według powierzchni lokalu mieszkalnego

W odniesieniu do zarzutu apelacji w kwestii naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego poprzez błędą wykładnie art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że powód nie wykazał dowodami swego roszczenia, zaznaczenia wymaga fakt, że apelant w apelacji, w kontekście przedstawionej w sprawie podstawy faktycznej powództwa i dowodów mających ją udowodnić w toku postępowania, nie przedstawił jakichkolwiek okoliczności dla merytorycznego uzasadnienia tej tezy. Dotyczy to w szczególności rzekomej sprzeczności uchwały z przepisami art. 4 ust. 2 u.s.m. (naruszeniu zasady uczestniczenia przez członka spółdzielni w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją jego lokalu) czy też z art. 45 a u.p.e. (brak respektowania dyrektyw płynących z uregulowań u.p.e). Powód bowiem nie nawiązał do okoliczności, co do odejścia przez uchwałę nr 7/ (...) od zasady partycypacji przez każdego członka Spółdzielni w kosztach eksploatacji jego lokalu tudzież nie przedstawił okoliczności w jaki sposób zaskarżona przez niego uchwała sprzeniewierza się zachowaniom energooszczędnym. W tej sytuacji zarzuty w tym względzie wymykają się spod kontroli Sądu odwoławczego.

Mając powyższe na uwadze Sąd odwoławczy oddalił apelację powoda, zaś o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności strony za wynik procesu przewidziana w art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 rozp. Min. Spraw. z 28 września 2002 r. w sprawie opłat z za czynności radców prawnych i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).